

Веселий цвинтар

Автор:

[Василь Стус](#)

Веселий цвинтар

Василь Стус

«Веселий цвинтар» Василя Стуса – поетична збірка, для якої характерні мотиви самотності і боротьби, філософське осмислення світу***. У ній ліричний герой постає морально і літературно зрілим, сповненим натхнення сказати світові своє поетичне слово. Світову славу митцю принесли збірки «Палімпсести», «Круговерть», «Веселий цвинтар», «Час творчості». Василь Стус – український поет-шістдесятник, майстер філософсько-сатиричної творчості, політв'язень СРСР, Герой України.

Василь Стус

ВЕСЕЛИЙ ЦВИНТАР

НАД ОСІННІМ ОЗЕРОМ

Цей став повісплений, осінній чорний став,

як антрацит видінь і кремінь крику,

виблискує Люципера очима.

П'янке бездоння лащить до ніг.

Криваво рветься з нього вороння

майбутнього. Летить крилатолезо

на утлу синь, високогорлі сосни

і на пропашу голову мою.

Охриплі очі збіглися в одне —

повторення оцього чорноставу,

насилу вбгане в череп.

Неприхищений,

а чуеш, чуеш протяг у душі!?

ВЕРТЕП

На першому поверсі – двоє людей

на другому – їхні тіні.

Вправний оператор

так освітлює кадр,

що й не добереш,

де люди, а де лиш тіні.

Внизу проказують: нам з тобою

жити в любові й радості.

Вгорі повторюють: мав би ніж —

зарізав би як собаку.

Потім на кін виходить

хтось третій

і починає агітувати за рай,

що росте й росте

все вище й вище.

Сніп світла зноситься
в порожню небесну твердь,
де чути янгольські співи:
«одним кипіти в маслі,
а другим у смолі».

Нарешті починаються танці:
на авансцену вискакує чорт
і починає обертатися.

Раз він стає на ноги,
вдруге – на руки,
доти перевертається,
поки руки не приростають до землі,
а ноги зависають в повітрі.
І тоді стає помітно,
що обертається, власне,
тільки тулуб.

* * *

Мені здається, що живу не я,
а інший хтось живе за мене в світі
в моїй подобі.
Ні очей, ні вух,
ні рук, ні ніг, ні рота. Очужілий
в своєму тілі. І, кавалок болю,

і, самозамкнений, у тьму щій тьмі завис.

Ти, народившись, виголів лишень,
а не приріс до тіла. Не дійшов
своєї плоті. Тільки перехожий
межисвітів, ворушишся на споді
чужого існування.

Сто ночей
попереду і сто ночей позаду,
а межі ними – лялечка німа:
розпечена, аж біла з самоболю,
як цятка пекла, лаконічний крик
усесвіту, маленький шротик сонця,
зчужілий і заблуканий у тілі.
Ти ждеш іще народження для себе,
а смерть ввійшла у тебе вже давно.

* * *

Порідшала земна тужава твердь,
міський мурашник поточив планету.
Міліціонери, фізики, поети
вигадливо майструють власну смерть.
Протрухлий український материк
росте, як гриб. Вже навіть немовлятко
й те обіцяє стати нашим катом

і порубати віковий поріг,
дідівським вимшілий патріотизмом,
де зрідка тільки човгання чобіт
нагадує: іще існує світ
справіку заборонений, як схизма.
Ця твердь земна трухлявіє щодня,
а ми все визначаємось. До суті
доходимо. І, Господом забуті,
вітчизни просимо, як подання.

* * *

Біля метро «Хрещатик»
щоранку зупиняється
дитячий візок.
Двірничка вибирає з чавунних урн
накиданий мотлох —
старі газети, ганчір'я,
коробки з-під сірників, недокурки,
навантажить ними візок
і сквером каштанів рушає далі.
А сьогодні, напередодні свята,
вона вбрала найкращу спідницю з сатину,
новенькі черевики й фуфайку,
навіть візок прикрасила

штучними квітами з поролону.

Усмішка і задума на її обличчі

творить рівновагу щастя.

* * *

Посадити деревце —

залишити про себе найкращу пам'ять.

І вони стали висаджувати вздовж колючого дроту

квіти, кущі, дерева.

Дикий виноград обснував гострі шпичаки,

розвісив лапате листя

і навіть попускав синюваті грони,

повився повій,

трублячи в поблідлі сурми ніжності.

Коло горожі порозпускались такі півники, півонії, жоржини,

що заберуть очі і не повернуть.

Начальство, перевіряючи, як вони виконують взяті соцзобов'язання,

завжди ставило проти графи

«заходи по естетичному вихованню ув'язнених»:

ведеться на високому ідейно-політичному рівні.

Одні тільки підписи високого начальства

ім нагадували забуті шпичаки дроту.

* * *

Їх було двоє – прибиральниця і двірник.

Вони сиділи на Володимирській гірці —

там, де видно увесь Труханів острів,

Дарницю і навіть поближні трамваї,

і жваво обговорювали замацану статтю

«Як ми готуємо пленум райкому».

Між ними спалахнула жвава дискусія,

в якому районі міста

пленуми проводяться якнайкраще.

Двірник був настирливий,

але прибиральниця не здавалась:

по пам'яті вона цитувала Брежнева.

Докази її, майже незаперечні,

таки справляли враження,

бо двірник скільки не опирався,

мусив був здатися.

З кишені він дістав

загорнений у газету сніданок —

цибулю, хліб, кусень сала й пляшку води,

щедро розполовинив,

віддавши їй більшу частину

хліба, цибулі і навіть сала.

Поївши й попивши,

прибиральниця дістала з-за пазухи

зашмарованого вузлика,

висипала в жменю дріб'язок,
піднесла до очей
і стала підраховувати навпомац.
Напевне, вона збиралася
розрахуватися за снідання,
але двірник зробив королівський жест:
мовляв, не треба платні,
він сьогодні частує.

* * *

Тато молиться Богу,
тужить мама. Сестра
уникає порогу,
хоч вернутись пора.
Уникає – радіє,
повертає – мовчить.
Повечір'я ще тліє,
іще хвіртка рипить,
іще видно дорогу,
іще гусне жура.
Тато молиться Богу
і ридає сестра.

* * *

На Лисій горі догоряє багаття нічне
і листя осінне на Лисій горі догоряє,
а я вже забув, де та Лиса гора, і не знаю,
чи Лиса гора впізнала б мене.

Середина жовтня, пора надвечір'їв твоїх,
твоїх недовір і невір і осіннього вітру.

Кінець ознакомительного фрагмента.

Купити: https://tellnovel.com/stus_vasil/veseliy-cvintar

надано

Прочитайте цю книгу цілком, купивши повну легальну версію: [Купити](#)